

български, слѣдъ като завладѣе България. Въ тоя си рапортъ Павелъ Георгіевичъ описвалъ страданіята, мъжитѣ и теглилата на Българитѣ, и че тѣ были вече готови да възстанѣтъ срещу турцитѣ, но за по сигуренъ успѣхъ: тѣ молили Батори да спомогни на Българитѣ да се освободятъ; и му се обѣщавали, че Централнія Комитетъ на възстаніето, който се намѣрвалъ въ Велико Търново, ще придаде тържественно България на своя освободителъ Батори. Ако и князь Батори да се обѣщаль на Георгіевича че дѣйствително ще спомогни на Българитѣ, ако и Влашкія князь, както и Молдавскія сж обѣщали: че и тѣ ще спомогнатъ, но отъ всичко изложено въ исторіитѣ, ясно се види: „че ни Батори, ни другъ нѣкой спомогнѣлъ дѣломъ на злочеститѣ Българи, (ако и много тъмно да се казва: ушь че тѣ отчасти сж спомогнѣли, но се ясно разумѣва, че това не е справедливо); но ги изоставили на собственнитѣ имъ сили и оскѣдни средства: да се биятъ тѣ съ Турцитѣ, и да се мамятъ и лжятъ съ голи надѣжди . . . Такжвъ единъ жялостенъ примѣръ нѣ виждами въ времето на възстаніето въ Търново въ 1862 година, когато Сърбскія Министръ Гарашанинъ изигра сжщо тжй злочеститѣ възстанници Българи, за което по долу нѣ по пространно ще хортувами. Разказва се впрочемъ, че като се удвоили българскитѣ възстанници, централнія имъ Комитетъ се е измамилъ, като схвзелъ идѣятъ, „да се превъзгласи за царь Български нѣкой си правнукъ Шишмановъ, подъ названіето Шишманъ IV;“ (а не III, както искатъ да увѣряватъ, понеже Шишманъ III бѣ послѣднія български царь); и таковимъ образомъ да можи съ помощтж му по лесно да се въодушеви и да се повдигни българското населеніе въобще. За голѣмо нещастіе обаче и това не спомогнѣло, понеже както се разказва, испратенія Турски Полководецъ Синанъ паша свършенно разбилъ възстанницитѣ; много отъ тѣхъ изгинѣли и много се изселили изъ България и се заселили най много въ Влашко. Това е станѣло въ 1595 година. Това възстаніе, организувано тукъ въ Търново, ясно засвидѣтелствува: „че по него време е имало въ Търново патриоти хо-